

νέος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν· δὲν εἶδεν ὅμως ὅτι ἀνεζήτη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν φανὸν τῆς Νέφθου ος.

— Ἄλλ' ἰδετέ με λοιπόν! ἀνεκραύγασε, πλήττουσα διὰ τοῦ ποδός τὴν ἄμμον. Τί φοβεῖσθε; Μήπως παραφερθεῖτε ἐν τῷ ἔρωτι ἢ ἐν τῇ ὀργῇ σας; Κτυπήσατέ με, σπαράξατε τὸ στῆθος μου, καταπατήσατέ με ὑπὸ τοὺς πόδας σας· θὰ μὲ ἀνεγείρῃτε εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Σὰς ἀνήκω, ὅ,τι καὶ ἂν ἔγινε, καὶ μὲ ἀγαπάτε ἀκόμῃ. Ἐμάθετε ἐν Καίρῳ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθω ἐδῶ, ὁμολογῆσατέ το!

— Ὅχι, μὰ τὴν τιμὴν μου, ἀπάντησεν ὁ Σενάκ. Ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι θὰ σὰς εὕρισκον ἐδῶ, δὲν θὰ ἤρχομην.

— Ἀκόμῃ καλλίτερα, εἶπεν ἐκεῖνη. Βλέπετε ὅτι ἡ τύχη μὰς συνενόνη. Τόσον πολὺ μὲ ἠγαπήσατε, τοσάκις ὥμοσα ὅτι θὰ γείνω ἰδική σας, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσωμεν ὡς ξένοι. Ἡ μοῖρα, ἥτις μὰς ἐσημείωσε τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον, ἀνάγκη μίαν ἡμέραν νὰ ἐκπληρωθῇ.

Φωναὶ ἐκ τοῦ δρόμωνος ἠκούσθησαν καλοῦσαι τοὺς βραδύναντας, διεκρίνεται δὲ ἡ τοῦ Χριστιανοῦ, ὅστις ἔκρινε βεβαίως τὴν συνδιάλεξιν ἄγαν παραταθεῖσαν.

— Φθάνομεν! ἀπάντησεν ὁ Ἀλδέρτος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνέσφιξε μετὰ πείσματος τὰς πυγμὰς.

— Ὑποσχέθητέ μοι, εἶπεν, ὅτι θὰ ἔλθῃτε νὰ με ἴδῃτε αὔριον.

— Δὲν δίδω ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας δὲν σκοπεύω νὰ τηρήσω. Πιστεύσατέ μοι, ὥς ἀπομονώσωμεν τὴν συνάντησιν ταύτην. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἴσθῃτε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, θ' ἀνεύρῃτε τὸν κόσμον καὶ τὰς ἡδονὰς σας! Ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος ἐπὶ πολλὰς ἐτι ἐβδομάδας εἰς τὴν μοναξίαν τῶν ἐρειπίων τούτων.

Ἡ Κλοτίλδην ἀφῆκεν αἰθνης εἰρωνικὴν ἐπιφάνειαν.

— Ἄ! τὰ ἐρείπια! ἡ μοναξία! Θέλετε νὰ σὰς ἀπαλλάξω αὐτῶν; Εἶπατε μίαν μόνην λέξιν καὶ οἱ Λαδοδιὲλ θὰ σὰς παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν.

Ὁ ἀνὴρ ἀπῆντησεν ἀγανακτῶν ἐκ τοῦ χλευασμοῦ τούτου πλέον ἢ ἐξ ὧν εἶχεν ἔως τότε ἀκούσει.

— Δὲν πιστεύετε εἰς τὴν εὐκρινειάν μου ὅταν ὁμιλῶ περὶ τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου ὡς περὶ θεαρέστου πράξεως; ἔχετε δίκαιον. Ἀρέσκομαι ἐνταῦθα, ἐπιθυμῶ νὰ διαμείνω ἐπὶ μακρόν· ἀνευρίσκω ἐνδιαφερούσας μελέτας καὶ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ὅτι ἀποβαίνω ὠφέλιμος εἰς ἕνα φίλον...

— Καὶ τὴν εὐφροσύνην τοῦ νὰ ἴσθῃτε ἐράσμιος πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ. Θὰ διήρχεσθε μῖνας ὀλοκλήρους, πῶς; Εἰσθε μοναδικὸς διὰ τὰ εἰδύλλια, τὸ γνωρίζω κάπως καὶ ἐγώ. Ἐὰν ὅμως ἐπιθυμῆτε νὰ διαρκέσῃ τὸ τελευταῖόν σας τοῦτο, συμφύρον σας εἶναι νὰ μοι ὁμιλῆτε μετὰ πλείονος... περισκέψας.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Τὸ βλέπω· ἐγνωρίσατε τὴν Κλοτίλδην Σωνέδ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε τὴν νέαν Κλοτίλδην· αὐτὴν δὲν εἶναι καλὸν νὰ τὴν ἔχῃ τις ἐναντίον του. Ἄλλ' ἔστω· σὰς περιμένω αὔριον· θὰ συνδιαλλαγῶμεν καὶ θ' ἀποχαιρετισθῶμεν ὡς καλοὶ φίλοι.

— Ὅχι! ἐπανελάβεν ὁ Σενάκ.

— Ἔστω, ἀπάντησεν ἐκεῖνη. Θὰ ἴδῃτε τότε πολλὰς ἀπροόπτους ἐναντιότητας εἰς τὰ σχέδιά σας.

Ἀπεχωρίσθησαν ἀνευ χειραψίας. Ὁ Ἀλδέρτος ὑπέστρεψε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διελογίζετο δὲ κατ' ὁδόν.

— Ποία ἀπολύτρωσις ὅταν θὰ φύγῃ ἡ μοχθηρὰ αὐτὴ γυνὴ! Ποία εὐτυχία ὅταν θὰ ἦ μεθ' αὐτοῦ!

Ἡ Θηρεσία περιέμεινε τὸν ἀδελφόν, ὅστις ἐπέστρεψε μετὰ μίαν ὥραν, ἐφαίνετο δὲ λίαν ἐξηυμένος καὶ σχεδὸν ἐξαλλος.

— Ἐχω νὰ σε ἐπιπλήξω, τῷ εἶπε. Εἶναι τρέλλα νὰ μένης τόσον πολὺ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ τὴν 10ν ἑσπερινὴν ὥραν.

— Καὶ πῶς ἐνόησας ὅτι ἔμεινα ἐπὶ τῆς ὄχθης; ὑπετονθόρυσεν ὁ νέος.

— Ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον μακρόθεν σκιὰς...

— Αἱ σκιαί, τὰς ὁποίας εἶδες, εἶναι αἱ τοῦ Σενάκ καὶ τῆς κυρίας Κροστεμβέρτ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μεταξὺ τῶν ὁδόντων. Ἄλλοτε βλέπε καλλίτερον.

Ἀπῆλθεν ἀφ' αὐτῆς τὴν Θηρεσίαν κατάπληκτον ἐκ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης· ἡ μίστρας Κράου ἐθεώρει ἀναυδος καὶ οὐδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων.

IB'.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Σενάκ ἐλθὼν κατέλαβε τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῷ προγεύματι τῆς Νέφθου ος, ὅπου πάντες ἐδέχθησαν αὐτὸν μετὰ παγετῶδους ψυχρότητος. Ὁ χόλος τοῦ Χριστιανοῦ ἥκιστα ἐξέπλησεν αὐτόν, καθ' ὅσον ἐξ ὧν εἶδεν ἐνόησεν ὅτι ὁ φίλος αὐτοῦ ἐξηλωτῆται· ἡ δεσποινὶς δὲ Κιζλιὰν κατὰ πάσαν πιθανότητα ἐζητεῖ πρὸς μεγίστην αὐτοῦ θλίψιν ἀντίδρασιν τινα κατὰ τῶν κοσμικῶν διαχύσεων τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐξ οὗ καὶ δὲν ἀνῆγεν ἀπὸ τῆς παροψίδος αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλὰ πόθεν τὰ ὀργίλα ἐκεῖνα βλέμματα τῆς μίστρας Κράου καὶ ἡ βυσσοδομουμένη ἀγανάκτησις, ἥτις καθίστη αὐτὴν ἐτι ἐρυθροτέρα τοῦ συνήθους;

— Τα πάντα θὰ διορθωθῶσιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅταν ὁ δρόμων ἀποπλεύσῃ, αὐτὸς τε καὶ ἡ κατάρρα αὐτοῦ ἐπιβάτις.

Ἀλλ' ὅς δὲ ἤσθανετο ἑαυτὸν σχεδὸν εὐδαίμονα. Δὲν μετεμελεῖτο πλέον διὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ διαμονὴν αὐτοῦ ἐξ ὅτου ἤσθανετο ἑαυτὸν θεραπευθέντα ἀπὸ τῆς καρδιοδόρου νόσου, ἥτις, κρῆμα ἔρωτος καὶ φιλαυτίας, ἐδασάνειεν αὐτὸν ἀπὸ διατίας. Ἐν τούτοις ἦν ἠναγκασμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἥλλαξεν ἀπλῶς πάθος καὶ ὅτι ἡ ἐνεστώσα ἀντὶ Κλοτίλδης ἐκαλεῖτο Θηρεσία. Τί ἄρα γε τῷ ἐπεψύλασσε τὸ μέλλον;... Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐνῶ εἶχε πρὸ αὐτοῦ τοσαύτας ἡμέρας εὐδαιμονίας. Δὲν εἶχε μὲν οὐδένα λόγον νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἔθιξε τὴν καρδίαν τῆς δεσποινίδος δὲ Κιζλιὰν, ἀλλὰ πόσας προόδους κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας ἐποιήσατο εἰς τὴν φιλίαν αὐτῆς! Τὴν ὥραν ταύτην μόνη ἡ εὐδαιμονία τοῦ νὰ κάθῃται πλησίον αὐτῆς, τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ αὐτὴν, ἀντικαθίστη δι' αὐτὸν τὰ πάντα. Ἐφαίνετο αὐτῷ ὅτι ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκεῖνῃ ἡ Θηρεσία ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν μόνον καὶ ὅτι τὸ ἀπειλητικόν, τὸ ὀλέθριον πρόσκομμα, ὅπερ ἐμελλέ ποτε ν' ἀποχωρίσῃ αὐτούς, ἦτο τόσον μακρὰν!

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Χριστιανός, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἀπῆλθε τῆς Νέφθου ος διευθυνόμενος πρὸς τὸ Τοπάζιον. Ἡ δεσποινὶς δὲ Κιζλιὰν λαβοῦσα

τὸ κέντημα αὐτῆς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, ἢ μίστρες Κράου ἐκάλεσε πρὸς βοήθειαν αὐτῆς κατὰ τοῦ νυσταγμοῦ τὸ πλέγμα της, ὁ δὲ Ἀλδέρτος λαβὼν βιβλίον ἀνέγνω μεγαλοφώνως, γνωρίζων πόσον νύχαριστεῖτο ἡ νεάνις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης.

Καὶ πράγματι, μετὰ τινα λεπτά τὰ τρία ἐκεῖνα ὄντα ἐφαίνοντο καὶ αὖθις διατελοῦντα ἐν τῇ εὐφροσύνῳ γαλήνῃ, ἥς ἕκαστος κατὰ τὴν φύσιν αὐτοῦ ἀπῆλθεν ὅτε ἦσαν ὁμοῦ. Μετ' ὀλίγον τὸ βιβλίον ἐτέθη κατὰ μέρος καὶ διεδέξατο αὐτὸ ὁ διάλογος. Μέχρι δὲ δυσμῶν ἡλίου ἡ μέλλουσα δόκιμος καὶ ὁ πάλαι ἐραστής τῆς Κλοτίλδης συνωμίλουν περὶ μυρίων ἀντικειμένων, ἀλλ' οὐδ' ἅπαξ ἀπηγγέλθη ἡ λέξις μοναστηρίου ἢ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κεστεμβέρτ.

Αὕτη ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ συνδιελέγετο ἐν τῇ μικρᾷ σιθούσῃ τοῦ δρόμωνος μετὰ τοῦ καλοῦ Χριστιανοῦ. Ἦσαν μόνοι· οἱ δύο σύζυγοι ἐκνήγουν ἐπὶ τῆς ὁχθῆς, ἡ δὲ Μαργαρίτα πάσχουσα ἡμικρανίαν ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν φαινομένων δὲν ἀπεδείκνυτο πλέον ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ κόσμῳ ἀνὴρ πλὴν τοῦ Σενάκ ἐνδιέφερεν εἰς τὴν Κλοτίλδην.

Τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ δείπνῳ οἱ τέσσαρες ἐπιβάται τῆς Νέφθους δὲν ἀνεγνωρίζοντο πλέον οἷοι ἦσαν τὴν πρωΐαν. Ἐν τῇ τραπέζῃ ἐκράτει φαιδρότης, ἀστεῖομοι δὲ καὶ μειδιήματα ἀντηλλάσσοντο. Ἡ Θηρεσία ἐλθισμόνως τὰς αὐστηγὰς αὐτῆς σκέψεις, ἡ μίστρες Κράου ἀνεῦρε τὴν καλὴν αὐτῆς περὶ τοῦ Σενάκ ἰδέαν· τέλος ὁ μαρκήσιος ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ δρόμωνος ψέγων σοβαρώτατην εἰδησιν, ἥτις ἐξεργάγη ἐν τοῖς ἐπιδορπίοις ὡς κεραυνὸς καὶ μετέβαλε πῶς τὰς γενικὰς διαθέσεις.

— Φίλτατοι, εἶπε ὁ ροδποιοῦμενος πλειότερον θάρος ἢ ὅ,τι εἶχε, σὰς παρακαλῶ τώρα νὰ σπουδαιολογήσωμεν. Μᾶς γίνεται μία πρότασις περὶ τῆς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ συνδιασκεφθώμεν. Γνωρίζετε, νομίζω, ὅτι τὸ Τοπίον ἀποτρέπει μεθαύριον.

Μόνον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὥσει ἥτο ἥδη καταγραμμένον, προεκάλεσε νεκρικὴν σιωπὴν. Ὁ μαρκήσιος ἤκουστος εὐχαριστημένος ἐκ τῆς συμπαθείας τοῦ ἀκροατηρίου ἐξηκολούθησε νευρικώτερόν πως·

— Οἱ Λαδαβιὲλ προσφέρονται νὰ μᾶς ὑμνουλκήσωσι μέχρι Καίρου. Εἶμαι γνῶμης ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν. Κερδίζομεν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας δρόμου, ἐκτὸς τοῦ καιροῦ τὸν ὁποῖον δυνατόν νὰ χάσωμεν ἐκ τῶν ἀντιξίων ἀνέμων καὶ τῶν ἀμυδῶν ὁχθῶν. Τί λέγετε;

Οὐδεὶς ἀπεκρίνετο· ἡ Θηρεσία, ὁ Ἀλδέρτος, ἡ μίστρες Κράου προσέδωπον ἀλλήλους ἐκπεπληγμένοι ἄμα καὶ περιαλγείς. Οὐδέποτε πρότασις γενομένη πρὸς ὁμήγουρην ἔτυχεν ὑποδοχῆς ἥττον ἐνθουσιώδους. Ὁ Σενάκ πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἀλλὰ μάλιστα ἤλαβεν, εἶπεν· ἐνόμιζα ὅτι θὰ διεχειμάζεις ἐδῶ.

— Νὰ διαχειμάσω ἐν Λουξόρ! εἶπεν ὁ Κιλλιὰν ἀναστέλλων τοὺς ὤμους. Τοῦτο δυνατόν νὰ ᾖναι καλὸν διὰ σέ, ὅστις δύνασαι νὰ περιπατῇς ὀλόκληρον ἡμέραν χωρὶς νὰ φάγῃς καὶ νὰ πῖνῃς, νὰ κοιμᾷσαι ἐντὸς σπηλαίων καὶ νὰ στερεῖσαι τῆς θέας τῶν ὁμοίων σου.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἂν ἀναγκασθῶ νὰ μείνω δεκαπέντε ἀκόμην ἡμέρας, θὰ παραφρονήσω. Ἡ κατάξηρος αὐτῆ ὁχθῆ. τὰ πηλόκτιστα καλύδια, τὰ κλονούμενα ἐρείπια, οἱ ἐρυθροπάρειοι ἢ ἀγωνιῶντες Ἀγγλοὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐμβλημα τοῦ φωτογραφείου, τὸ ὁποῖον μοῦ σκοτίζει τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ πρωῆς μέχρις ἐσπέρας, τὰ πάντα τέλος μοῦ ἐρεθίζουνσι φρικτὰ τὰ νεῦρα.

— Καὶ ὅμως εἶσαι καλλίτερα, εἶπεν ἡ Θηρεσία, ἥτις δὲν ἀπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ βλέμμα.

— Ναί, εἶμαι πολὺ καλλίτερα, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος ἐσοπτριζόμενος· καὶ ἐπειδὴ θὰ ἐμένετε, νομίζω, ἐδῶ χάριν ἐμοῦ καὶ οὐχὶ πρὸς ἰδίαν σας τέρψιν, ἐλπίζω ὅτι οὐδένα δυσάρεστῶ προτείνων ν' ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ Ἀλδέρτος μόνος ἐνόησε τὴν ὑπὸ τὰς λέξεις ταύτας λανθάνουσαν εἰρωνίαν· διαφωτισθεὶς ἐκ ταύτης κατενόησεν ὅτι ἡ Κλοτίλδην παρουσιάζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐξεδικεῖτο διὰ τὴν ταπεινότητα τῆς προτεράδας. Περιφρονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλδέρτου δὲν ἐνόει ν' ἀφήσῃ αὐτὸν εὐτυχοῦντα πλὴνσιον ἄλλης, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας. Πείθουσα τὸν Κιλλιὰν νὰ παρακολουθῇ αὐτῇ ἐπὶ τῷ κινδύνῳ τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ, κατέστρεψε πάσας τὰς ἐλπίδας τοῦ Σενάκ, ἃς ἐμάντευσε. Τὸ πρῶτον ὁ Σενάκ κατενόει τὴν ἀλήθειαν ὅτι δεινὸν ἐκπολεμοῦσθαι πρὸς γυναῖκα.

Ἐπὶ μίαν ὥραν παρετάθη ἡ συζήτησις, ἂν δύναται ν' ἀποκλινῇ τοιαύτη διάλογος, καθ' ὃν οὐδεὶς οὔτε θέλει, οὔτε δύναται νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ. Ὁ Χριστιανὸς ἀπέχε βεβαίως ν' ἀφηγηθῇ διὰ ποίων καταχθονίων ἐρωτοτροπιῶν καὶ δελεαστικῶν ὑποσχέσεων ἡ κυρία Κεστεμβέρτ κατάρθωσε νὰ τὸν ζεύξῃ εἰς τὸ ἄσμα αὐτῆς. Ἡ Θηρεσία, ταρασσομένη ὑπὸ νέων ἐνδοιασμῶν, ἐφοβεῖτο μὴ καταπολεμοῦσα τὴν ἰδέαν τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης ἀναχωρήσεως δὲν ἐσκέπτετο ἀποκλειστικῶς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ. Ὁ Σενάκ κατὰ τὴν ἐλαχίστην λέξιν, ἣν ἔλεγεν ὑπὲρ παρατάσεως τῆς διαμονῆς, ἔβλεπε σπινθηροβολοῦντας ἐξ ὀργῆς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ φίλου αὐτοῦ, οὗ ἐμάντευε τὴν ὑποδουλώσιν. Ἡ μίστρες Κράου δὲν εἶχε ψῆφον ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἐπὶ τέλους, πρόδηλον ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ μαρκησίου ἦν ὀριστική, ὅτι διὰ τὸν τύπον μόνον ἐπληρώτα τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι, κἂν ἔτι ἡ Νέφθους παρέμενε, θ' ἀπεδέχετο ξενίαν ἐν τῷ δρόμῳ. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, πᾶσα ἀντίστασις ἀπέβαινε ματαία καί, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἡ φρόνησις ἐπειθαναγκάσθη ὑπὸ τῆς ἀφροσύνης.

Ὁ Ἀλδέρτος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοσοῦτον θυμαλγέστερος, ὅσον πρὸ τινῶν μόλις ὥρῶν ἐθεώρει ἑαυτὸν ἀπαλλαγέντα τοῦ κακοῦ δαίμονος τοῦ βίου αὐτοῦ. Μάτην προσεπάθει νὰ ἐμβλέψῃ ψυχρότερον εἰς τὰ πράγματα. Ἦγωνίζετο νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπεσπεύδετο οὕτως ἐβδομάδας τινὰς ἢ ἐκτέλεσις ἀναποδράστων ἄλλως γεγονότων· θάπτον ἢ βράδιον ἐμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Θηρεσίαν, ἢ μᾶλλον ἡ Θηρεσία ἐμελλεν, ἐγκαταλείπουσα τὸν κόσμον, νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτόν· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ σύζυγός του· ἐν τούτῳ ἐνέκειτο τὸ κακὸν καὶ οὐχὶ ἐν χωρισμῷ ὀλίγον ταχυτέρῳ, οὐχὶ ἐν τῇ ἀπωλείᾳ ὀλίγων ὥρῶν οἰκειότητος ἀνευ ἐλπίδων. Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα τα-

χέως ; Τὸ ἄλγος δὲν θὰ ἦτο τόσῳ σφοδρότερον ὅσῳ ἡ θυσία θὰ ἐγίνετο βραδύτερον ;

Ταῦτα ὑπνῳόρευεν αὐτῷ ὁ νοῦς. ἀλλ' ὅμως τὴν καρδίαν αὐτοῦ πικροτάτη συνέθλιβεν ἀπογοήτευσις.

— Τίς οἶδεν, ἐσκέπτετο, τί θὰ ἐγίνετο ἐὰν ἡδυνάμην νὰ τὴν βλέπω, νὰ τῇ ὁμιλῶ καθ' ἑκάστην ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἕνα ὅλον μῆνα ; Φεῦ ! τὴν ὥραν ταύτην εἶναι εὐτυχὴς ἐκείνη ! Δοξάζει τὸν Θεόν. Σκέπτεται ὅτι ποιεῖται τὰ πρῶτα βήματα ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ μέλλει νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ, λησμονοῦσα καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά μου. . .

Ὁ Ἀλδέρτος ἠπατάτο. Ἡ Θηρεσία δὲ Κιλλιάν δὲν ἦτο εὐτυχὴς, οὔτε ἐδοξάζε τὸν Θεόν. Δὲν ἦτο πλέον γονυπετὴς πρὸ τῆς Παρθένου καὶ τὰ χεῖλη μόνον ἐψιθύριζαν λέξεις, αἵτινες δὲν διπλῶνεν διὰ τῆς καρδίας αὐτῆς. Περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ, ψάλλον ἐν τῇ κεφαλῇ αἰσθανομένη, μὴ ἀναγνωρίζουσα πλέον ἐαυτήν, ἐκπεπληγμένη, τεταπεινωμένη, ἀπελπισ ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ὅτι δὲν ἡδύνατο πλέον ν' ἀγῶνιζται βλέπουσα ἐγγίζουσαν τὴν ὥραν, καθ' ἣν μόνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ θὰ ἔμενεν, ἐγγυτέρῳ τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωΐας ὁ Ἀλδέρτος ἐδέσσε νὰ μερμηρήσῃ περὶ τῶν παντοδαπῶν παρασκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν, ἥτις ὤρισθη τὴν ἐπιούσαν. Ἐνῶ ἦτο ἐν τῷ φωτογραφεῖν, ἐκλέγων ἀπόψεις τῆς Λουξὸρ καὶ τῆς Καρνάκ, εἶδεν αἰθνης εἰσερχομένην τὴν Κλοτίλδην, ἥτις προσεληθοῦσα ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ὥσει μὴδὲν ἑκτακτον ἐπισυνέβη ποτὲ μετὰ αὐτῶν. Ὁ Σενάκ ἑκαίρεισε τὴν νεαρὰν γυναῖκα μὴ ἐγγίδας τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ὡ ! ταλαίπωρὲ μου φίλε, εἶπε μετ' ἐπαγωγότητος μειδιάματος ἡ Κλοτίλδη, τὸ πρῶγμα λοιπὸν εἶναι σπουδαῖον ; Μὲ μισεῖτε μέχρι θανάτου ; Μὴ τυγχόν νομίζετε ὅτι συνετέλεσά πως εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῶν Κιλλιάν καὶ ὑμῶν ;

— Δὲν γνωρίζετε ἂν ἀναχωρῶ, ἀπῆλθινεν ὁ Σενάκ τραχύτερόν πως.

— Ἀλλὰ ναί, ἀγαπητέ, κύριε, ἐκείνη ἀναχωρεῖ, ἀναχωροῦμεν, ἀναχωρεῖτε, ἀναχωροῦσιν. Ἄνευ τούτου δὲν θὰ ἦσθε ἐδῶ φροντίζων νὰ κάμετε συλλογὴν τῶν ἀναμνήσεών σας διὰ τὸ λεικωμά σας. Αἱ ἀναμνήσεις αὗται εἶναι τερπναὶ καὶ εὐφρόδυνοι ;

Καὶ γέλως ἀργυρόχρους ἀπεκάλυψε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων αὐτῆς. Ὁ Ἀλδέρτος, ὡς εὐνόητον, οὐδεμίαν εἶχεν ὀρεξιν νὰ γελάσῃ.

— Μεταξὺ μας εἰρήσθω, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνή, στερεῖσθε φιλοσοφίας καὶ πείρας. Φαίνεσθε ὡς ἐμβρόντητος· καὶ ὅμως χθὲς ἀκόμη σὰς προσειδοποιοῦν περὶ τῆς ἐνδοκίφους ἀπροόπτων ὀμίλων σπουδαίως, ὡς βλέπετε.

— Δὲν σὰς ἐθεώρουν τόσον σπουδαίαν, ὥστε νὰ φονεύετε ἕνα ἄνθρωπον χάριν μοχθηρᾶς ἢ ἐρωτοτρόπου παιδιᾶς.

— Νὰ φονεύσω ἕνα ἄνθρωπον ; Ἄ ! ὁμιλεῖτε περὶ τοῦ μαρτυρίου ; ἀλλ' ἐκεῖνος διατείνεται ὅλως τοῦναντίον. Ἐὰν ἀκούσω ἐκεῖνον, θὰ τὸν ἐφόνευσεν ἀναχωροῦσα ἄνευ αὐτοῦ. Ποῖον νὰ πιστεύσω ; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σεῖς θὰ πταίητε. Εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζητε τόσον ὀλίγον τὰς γυναῖκας ἐν γένει καὶ τὴν δούλην σας ἰδιαιτέρως ; Ἦμην κατατεταραγμένη ἐπαναβλέπουσα ὑμᾶς. Διὰ δύο λέξεων, ἔστω καὶ ἂν

δὲν τὰς ἐσκέπτεσθε, διὰ μιᾶς ὑποσχέσεως, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὴν ἐτηρεῖτε, ἡδύνασθε νὰ με κάμψετε ὅ,τι ἠθέλετε. Κατὰ βάθος, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ περιδιαβάζητε ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ καλλιμάρθου κόρης, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐνομιζετε ὅτι ἤμην ἐν Γαλλίᾳ.

Ὁ Ἀλδέρτος ἀπῆλθινεν μετὰ τινος ἰταμότητος, ἦν δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ.

— Τὸ ἐγνώριζον ὅτι εἶσθε ἐν Αἰγύπτῳ· εἶδον ἅμα φθάσας εἰς Κάιρον τὸ φωτογράφημά σας εἰς τοῦ Σεβάχ. Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι ; Δὲν ἀγνοῶ ὅτι αἱ γυναῖκες ἄνευ προλήψεων κέκτνται ἀκατάγωνιστον σχεδὸν δύναμιν εἰς τὸ κακοποιεῖν καὶ ὅτι εἶσθε ἐξ αὐτῶν τῶν γυναικῶν. Τελέσατε τὸν θρίαμβον τῆς ἰσχύος σας ἐπὶ τῆς ἀδυναμίας ἄλλου. Ἐπ' ἐμοῦ οὐδὲν δύνασθε.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Νέφεθυ νὰ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος καὶ οὐδὲ λέξιν εἶπε περὶ τῆς συναντήσεως ταύτης. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων οὐδεὶς ἠθελε ν' ἀφηγηθῇ τὰ κατ' αὐτόν· αἱ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει παρασκευαί ἀπερρόφων πᾶσαν τὴν προσοχήν, οὐδεμίαν ἱλαρότητα προκαλοῦσαι, ἐκτὸς μόνον παρὰ τῇ Κιλλιάν, ὅστις τυραννικώτερον λαμβάνων ἦθος ἀπῆλθινεν ὅπως ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐπισκεψθῇ τοὺς Λασσαδιέλ καὶ εὐχαριστήσῃ αὐτοῖς διότι εὐηρεστήθησαν νὰ συμβουλκήσωσι τὴν Νέφεθυ ν. Αἱ δύο γυναῖκες ἐδεξιώθησαν τὴν Θηρεσίαν, καὶ ἡ μὲν Μαργαρίτα ἐξήταζεν αὐτὴν ὡς σπάνιον πτηνόν, ἡ δὲ Κλοτίλδη προσέπαιζεν αὐτῇ ὡς γαλῇ πρὸς μὺν καὶ αὐταρέσκως διηγείτο αὐτῇ ὅτι καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν περιήρχετο τὰ πρατήρια μετὰ τοῦ Ἀλδέρτου.

Βεβαίως πάντα ταῦτα οὐδόλως ἐνδιέφερον εἰς μέλουσαν δόκιμον. Καὶ ὅμως ἡ Θηρεσία τοσοῦτον ἦν τεθορυβημένη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὥστε ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τις τί θὰ συνέβαινεν ἐὰν εὐρίσκοντο ἐν Λουξὸρ μοναστήρια. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ὑπῆρχον εἰμῇ μοιραῖ.

ΙΓ'.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ δυσμᾶς ἡλίου, ὁ Σενάκ ἐκάθητο κατὰμονος ἐν τῇ πρῶρᾳ τῆς Νέφεθυ ο, ἥς τὸ κατάστροφμα ἦν σχεδὸν ἐρημον, διότι τὸ πλήρωμα, περιττὸν τοῦ λοιποῦ, ἀπέβη τὸ πλεῖστον ἐν Θήβαις.

Ἀριστερᾷ ὁ ἥλιος ἔδωκε καταλείπων ἐν τῷ οὐρανῷ φωταυγὴ θειοχρουν ταινίαν ὑπαμαυρουμένην ὑπὸ τοῦ ἐπικρεμαμένου ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἀμυώδους καταπετάσματος. Εὐνυτέρα τις ὠχρόχρους ζῶν ἀνῆρχετο μετ' ἀπείρου βαθμολογίας ἀποχρώσεων μέχρι τοῦ ζενίθ. τοῦ κεκοσμημένου ἦδη διὰ τῶν ἰσχυρῶν πέπλων, ἃς ἡ νύξ τῆς Ἀνατολῆς, εἰς συνάντησιν τοῦ βασιλικοῦ αὐτῆς συζύγου σπεύδουσα, ἐπὶ ὀλίγα μόνον περιβάλλεται λεπτά.

Δεξιᾷ τὸ ζοφερόν στερέωμα ἐλάμβανε χροιάν θαμβουμένου καλαΐδος, ὥσει σὺν τῇ ἐξαφανίσει τοῦ φωταυγοῦς ἀστέρους συνεξέλειπεν ἡ ζῶν αὐτοῦ. Καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τε τῆς αἰγλῆς τῆς φωτοδόλου δύσεως καὶ ἐπὶ τῆς στυγνότητος τῆς γνοφερᾶς ἀνατολῆς ἀπεμορφοῦντο ἀποτόμως τῶν ὀφρύων τοῦ ποταμοῦ τὰ γωνιώδη σχήματα, τῶν ἀμυωδῶν λόφων αἱ ὑγραὶ καμπαὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὑπὸ θυσάνου πυκνοφύλλου καὶ συνηρεθοῦς ἐπιστεφομένων φοινίκων.

Οὐδείς κρότος πλὴν τοῦ φλοίσβου τοῦ ψεύγοντος περὶ τὸ πλοῖον ὕδατος. Οὔτε δερβουκὰ πλέον, οὔτε ζαμάρ, οὔτε ἄσματα, οὔτε χοροί. Τὰ μεγάλα ἰστία ἀδρανῶς ἐκρέμαντο περὶ τὰς κεκλιμένας κεραίας· τὸ σκάφος ἐφαίνετο νεκρόν· τὸ ποιητικὸν ὄνειρον τοῦ ταξειδίου εἶχε λήξει. Νέφος μέλανος καπνοῦ ἐξερχομένου ἐκ τῶν μηχανῶν τοῦ Τοπαζίου, μακρὸν καλῶδιον, δι' οὗ προσεδένετο ἡ πρῶρα τῆς Νέφθορος συρομένης ἐν τῇ ὑπὸ τῆς παφλαζούσης ἔλικος σχηματιζομένῳ ὀγκῷ, ταῦτα καὶ μόνα ἀντικαθίστων τὴν ἀνεμοφόρητον πτέρυγα καὶ τὰ ἡχηρὰ ἐλᾶσά τῶν ναυτῶν προσκυπτόντων πρὸς τὰς μακρὰς αὐτῶν κόπας.

Πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τοῦ Σενάκ ἐματαιοῦντο ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Πρὸ ὀλίγων ὥρων ἦν βέβαιος περὶ ἐβδομάδων εὐδαιμονίας ἐναγωνίου μὲν καὶ ὁμῶς ἀπαραμύλλου. Εἶτα ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ ὄνειρον τοῦτο καὶ ν' ἀρκεσθῇ εἰς τέσσαρας ἡμέρας, ὅσαι ἀπρητοῦντο διὰ τὸν ἀπὸ Λουξὸρ εἰς Κάϊρον κατάπλου. Ἐπίστευεν ὅτι αἱ τέσσαρες αὗται ἡμέραι τοῦλάχιστον θὰ ἦσαν ἡμέραι ἀλησιμόνητοι. — Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Χριστιανὸς θὰ παρέμεινεν ἐν τῷ δρόμῳ καὶ ἡλπίζεν ὅτι κατὰ τὸν βραχὺν τοῦτον διάπλου θὰ εἶχε τὴν Θηρεσίαν μόνην μεθ' αὐτοῦ.

Καὶ ὄντως ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀπόπλου ὁ Κιλλιὰν ἐγκτεστάθην ἐπὶ τοῦ Τοπαζίου, ὅθεν δὲν θ' ἀπῆρχετο πρὸ τῆς νυκτός. Ἡ Θηρεσία κληθεῖσα νὰ παρακολουθήσῃ τῇ ἀδελφῇ ἀπεποιήθη προφασισθεῖσα τὰς δυσχερείας. Ὁ Ἀλβέρτος τόσῳ εὐκολώτερον ἀπεποιήθη ὅσῳ διὰ τὸν τύπον μόνον εἶχε προσκλινθῇ.

Ἔως τότε τὰ πράγματα ἔβαινον καλῶς. Ἀλλ' ἐκ τῆς πρώτης λέξεως, ἢ ἀπηγγεῖλεν ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν ἀπαντῶσα εἰς τὸν ἐωθινὸν χαιρετισμὸν αὐτοῦ, κατενόησεν ὅτι ἤθελε ν' ἀνακτήσῃται ὅλην αὐτὴν μετὰ τὴν μικρὰν συγκατάθεσιν, ἣν ἔσχε· δὲν ἀπεμάκρυνε βεβαίως τὸν νέον ἀπὸ τῆς παρουσίας αὐτῆς, οὔτε ἐφαίνετο ψεύγουσα τὴν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγεν ἐκεῖνος, αὕτη μετὰ τινὰς φράσεις ἐπανήρχετο εἰς τὸ μοναδικὸν θέμα αὐτῆς.

Καθ' ἅσας τὴν μεσημβρίαν εἰκοσάκις μεταξὺ αὐτῶν ἐπανεληφθῇ ὁ θλιβερός ἀκροβολισμός. Ὁ Ἀλβέρτος τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ νεάνις θ' ἀπνύδα ἢ θὰ ἡλέει αὐτόν· ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπέχαιρεν ὁμιλοῦσα περὶ τῶν φρικτοτέρων λεπτομερειῶν τῆς προσδεχοῦς αὐτῆς θυσίας· ἐξῆγε τὸ ἐντρυφήμα τῆς θυσίας ταύτης μετὰ φωνῆς, ἥς οἱ παράδοχοι καὶ σπαραξικάρδιοι ἐνίοτε ἤχοι διέψευδον τοὺς ἀπαστρέπτοντας αἰγλὴν προσποιητῆς εὐαρεσκείας ὀφθαλμούς. Ὁ Σενάκ ἠγωνίζετο τότε νὰ κατανοήσῃ ποῖα παγετώδης πνοὴ ἐμάρανε τὸ δειλημόνως πρό τινων ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ ἐπαγωγοῦ ἐκείνου στόματος ἐπανθῆσαν μευδίαμα.

— Διατί δὲν εἶσθε πλέον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου; ἠρώτα αὐτήν. Διατί φαίνεσθε λυμδάνουσα παρ' ἐμοῦ ὀπίσω τὴν φιλίαν σας; Ποῖα μεταβολὴ ἐπῆλθεν;

Ἐκείνη ἀπῆντα βλέπουσα τὴν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἰστίου τοῦ δρόμωνος μικρὰν ἐρυθρὰν σημαίαν·

— Δὲν βλέπετε ὅτι ἔχομεν νῦν τὴν πρῶραν ἐστραμμένην πρὸς τὸν λιμένα, ἐν τῇ ὁποίᾳ με περιμένονσι; Πῶς ν' ἀποστρέψω τὴν διάνοιαν ἀπ' ἐκεί-

νου, ὅπερ εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ τελευταίου τούτου ταξειδίου; Διὰ τῆς θύρας, ἥτις μετ' ὀλίγον θ' ἀνοίχῃ, οὐδὲν γήϊνον καὶ ἀνθρώπινον δέον νὰ διέλθῃ.

Ἐνίοτε, ὅπως ἀποφύγῃ δοκιμασίαν ἀνωφελῶς αὐτὸν κατασπαράττουσαν, ὁ Ἀλβέρτος ἀπεσύρετο πρὸς τὴν πρῶραν τῆς Νέφθορος· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν βλέπων τὰς ὄχθας ταχέως φευγούσας ἐσκέπτετο ὅτι ἐγγὺς ἦν ὁ χρόνος καθ' ὃν θὰ ἐθρῆναι ὡς ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν τὰς δακεθύμους ταύτας ὥρας, καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸ ἀνδρον ἐλπίζων ὅτι θὰ καταλάμβανεν ἴχνος συγκινήσεως, σκιὰν οἴκτου ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου προσώπου τῆς Θηρεσίας· ἀλλ' εὐρίσκει αὐτὴν βεδυθισμένην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν θεησκευτικοῦ βιβλίου, ὅπερ ἀπετίθη ἅμα αὐτοῦ ἐρχομένου μετὰ τῆς στυγνῆς ἀδιαφορίας μοναχῆς ὑποδεχομένης ξένον ἐν τῇ ἐντευκτηρίῳ.

Οὕτω παρῆλθεν ἡ πρώτη τῆς ἐπανόδου ἡμέρα· περὶ δυσμὰς ἡλίου ὁ Ἀλβέρτος ἀνέκραξε λησιμονῶν τὴν παρουσίαν τῆς μίστρες Κράου.

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μοὶ προξενεῖτε σὰς προσθέτει, μίαν ἐτι εὐάρεστον τῇ Θεῷ πράξιν;

Μόλις ἐπέρανε τὸν λόγον, ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιὰν ἀπῆντησε·

— Διατί δὲν ὑπάγετε εἰς τὸν δρόμωνα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀφοῦ ἐδῶ πάσχετε;

Ὁλίγον ἔλειψε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ὀργήν, ἣν αἱ λέξεις αὗται προῦκάλεσαν παρ' αὐτῇ. Ὁλίγον ἔλειψε ν' ἀφηγηθῇ ποῖα ἢ ἐπὶ τοῦ Τοπαζίου, τί ἄλλοτε ἔπραξε, τί καὶ τελευταῖον ἐτι, τί κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην συνετέλει. Ἀλλ' ὁ εὐπατρίδης, τηρῶν τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς τιμῆς ἀπόρητον, ἔφυγε μὴδὲν εἰπὼν μετὰ βαθείας ἐκλύσεως. Διυφύνηθη πρὸς τὴν πρῶραν, ἐνῶ δὲ ὁ ἥλιος ἔδυσεν ὀπισθεν τῶν λιδικῶν ὀρέων, ἥσθάνετο πυκνοτέρα ἐτι σκοτίαν τὴν καρδίαν αὐτοῦ καταλαμβάνουσαν.

— Οὕτω λοιπὸν, ἔλεγε στένων, οὐδέποτε θὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἐκείνων εἰς οὓς προσμεριδιάσας ὁ ἔρως! Αὐτοῖς γυναικες ἐπύκρναν τὴν ζωὴν μου, με ἀπέβαλον ἢ μὲν χάριν ἄλλου ἀνδρός, ἢ δὲ χάριν τοῦ Θεοῦ! Πῶς θὰ ἐπάλαιον τὴν ὥραν ταύτην, ἂν ἡ πάλιν ἦτο δυνατὴ! Ἀλλὰ ψεῦ! κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου ἀντιζήλου τί δύναται ὁ ἀνθρώπινος ἔρως;

Ἡ αὐρὰ ἐπνεε φέρουσα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ τοὺς ἥχους κλειδοκυμβάλου καὶ τοὺς φθόγγους τῆς ἀργυροῦχου φωνῆς τῆς Κλοτίλδης. Ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὴν μελωδίαν, ἣν χάριν τοῦ Χριστιανοῦ ἔψαλε· πολλάκις καὶ αὐτὸς ἠκροάσθη τὴν μελωδίαν ταύτην γονυπετῆς πρὸ τῆς τότε μνηστῆς καὶ τὸ βλέμμα πλανῶν ἀπὸ τῶν ἀδρῶν χειρῶν εἰς τοὺς βαθυμέλανας ὀφθαλμούς αὐτῆς· δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ μὴ εἴπῃ μεγαλοφώνως·

— Χλεῖν ἄρά γε μοὶ ἀποστέλλεις ἡ πρόσκλινδιν μοὶ ἀπευθύνεις, κακοποιὸν πλάσμα;

Καὶ ἡ Νέφθορος ἐξηκολούθει πλέουσα καὶ φέρουσα αὐτὸν ὡς αἰχμάλωτον, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιδοκῇ τὴν Κλοτίλδην ἐπὶ τοῦ δρόμωνος, ὅπως δυνθῇ αὕτη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν φιλίαν αὐτῆς· «Ἴδου αὐτὸς εἰς τοὺς πόδας μου· τὸν κατέκτενα καὶ πάλιν».

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὑψηλοὶ ἀποροῶγες βράχοι ὑπερκαίμενοι τοῦ ποταμοῦ βαθυτάτην καθίσταν τὴν νύκτα. Ἐν κύτπημα πελέκεως εἰς τὸ καλῶδιον, καὶ τὸ